2026. december 20. – Advent 4. vasárnapja – Lk 1,26-38

„Íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem a te beszéded szerint!”

Mária az Evangélium szerint elég könnyen „igen”-t mondott, de akkor is ilyen könnyen tette volna-e, ha az angyal nem királysággal, uralkodással és Dávid trónjával jön elő? Ha „Nagy lesz ő, és a Magasságos Fiának mondják majd; az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak a trónját, ő pedig uralkodik a Jákób házán örökké, és uralkodásának nem lesz vége” helyett azt mondja, hogy: a rokonai őrültnek fogják tartani, a főpapok és a nép vénei halálra adják, és keresztre feszítik…, de harmadnapra feltámad…

„Igen”-t mondani Istennek. Az én akaratomat és elképzelésemet eldobni és átvenni az Ő akaratát. Ha hasonló az elképzelésünk, ez könnyű, de ha gyökeresen eltér, akkor nagyon nehéz. A jó dolgokra könnyen „igen”-t mondunk, de ha nehézségek jönnek, akkor...

Mit szeretnénk az életben, mit várunk az élettől, és mit kíván tőlünk Isten? Van, aki egész életén át keresi Isten akaratát, és van, akinek egyértelmű, hogy mit kíván tőle. Vajon helyesen értelmezzük a kapott jeleket? Helyesen látjuk, hogy mit kell tennünk?

Kérő imáinkban általában a saját akaratunk, elképzelésünk tükröződik. Vajon Isten is azt az utat szánja nekem, amire én gondolok?

Én már az utam vége felé járok, és sok jelet kaptam. Ezeket jól-rosszul értelmezve megpróbáltam a helyes utat választani. Hogy mennyire sikerült, ez még majd kiderül. Biztos, hogy tehettem volna jobban is. Voltak jó és hibás döntéseim. Hiszek abban, hogy jó úton járok, és ha kitérőkkel is, de az Isten által adott cél felé haladok.

Horváth Péter, Érd

